

gram for en række områder indenfor udenrigshandel og udviklingsbistand, omfattede en bredt formuleret præambel samt afsnit om målsætninger, om foranstaltninger, om evaluering og om påkaldelse af offentlighedens interesse. Der var imidlertid ikke tale om nogen enig indstilling fra komiteens side. Dels var der til en række paragraffer knyttet afgørende forbehold og bemærkninger fra en eller flere landegrupper eller individuelle lande, dels var der fundamental uenighed mellem de i udvalget repræsenterede industri- og udviklingslande om angivelsen af tidsfrister for iværksættelsen af de i udkastet omhandlede forholdsregler. Hertil kom, at ikke alle landegrupper havde deltaget i komiteens arbejde, idet de østeuropæiske lande som følge af Forbundsrepublikken Tysklands medlemskab havde afholdt sig fra at give møde i komiteen.

2. udvalg besluttede på sit konstituerende møde den 18. september 1970 at tage spørgsmålet om færdiggørelsen af strategien op straks fra samlingens begyndelse med henblik på at kunne forelægge plenarsamlingen et forslag til vedtagelse under jubilæumshøjtideligheden den 24. oktober 1970. Man vedtog endvidere at udskyde behandlingen af spørgsmålet om procedurerne for gennemgangen og vurderingen af fremskridt med hensyn til gennemførelsen af strategien, indtil man havde færdiggjort strategien.

I. Den internationale udviklingsstrategi for FN's 2. udviklingstiår.

A. Debatten.

Der var enighed mellem de vestlige lande og det store flertal af udviklingslande om det overflødige i at indlede forhandlingerne med en generaldebat, idet alle landes principielle synspunkter var kendt fra de sidste års drøftelser i forskellige FN-organer om oplægget til strategien. Disse lande erklærede derfor at ville afholde sig fra at deltage i en sådan debat.

Debatten kom på denne baggrund kun til at omfatte indlæg fra FN's undergeneralsekretær for økonomiske og sociale anliggender, hr. de Seynes, de østeuropæiske lande samt Zambia.

Undergeneralsekretær de Seynes anførte bl. a., at verden med strategien for 2. udvik-

lingstiår ville være bedre rustet til samarbejde om økonomisk udvikling. Strategien burde for at være meningsfuld omfatte specifikke politiske tilsagn, hvilket da også var officielt accepteret af visse udviklede lande. Under det sidste års forhandlinger var det lykkedes at opnå en betydelig grad af enighed om strategiens indhold og fremfor at svække teksten i den afsluttende fase for at opnå fuldstændig enighed burde man lade den ledsage af individuelle reservationer.

Sovjetunionen fremsatte på en række østlige landes vegne en erklæring, der indeholdt en form for alternativ til strategiudkastet. Det blev således fremhævet, at der med henblik på at fremme udviklingslandenes økonomiske og sociale udvikling måtte gennemføres en række nærmere angivne forholdsregler. Disse var formuleret rent kvalitativt og med en stærk politisk overtone. Udviklingslandene havde krav på erstatning for den skade, der var forvoldt af tidligere kolonimagter og af kapitalistiske lande, der fortsat udbyttede udviklingslandene. De socialistiske lande kunne for deres eget vedkommende ikke anerkende nogen forpligtelse til årligt at overføre 1 pct. af deres bruttonationalprodukt til udviklingslandene, men ville fortsat yde disse lande bistand, først og fremmest ved lån som kunne tilbagebetales med varer fra de virksomheder, der er blevet oprettet ved hjælp af lånene.

Rumænien, der ikke var omfattet af ovennævnte erklæring, gav udtryk for, at man ville bistå udviklingslandene efter bedste evne; men at Rumænien selv på mange måder var et udviklingsland og derfor burde få gavn af nogle af de forholdsregler, der gennemførtes til fordel for udviklingslandene.

Zambia redegjorde for de beslutninger vedrørende international udvikling og strategien for 2. udviklingstiår, der var blevet truffet på konferencen i Lusaka den 8.-10. september 1970, mellem stats- og regeringschefer fra de uforpligtede lande.

B. Forhandlingerne.

Udviklingslandene nedsatte en mindre forhandlingsgruppe, der foreslog at mødes med den vestlige og den østlige landegruppe hver for sig. Fra vestlig side ønskede man møder, hvori alle tre landegrupper deltog